

ĐÃ CÓ MỘT THỜI

Đã có một thời ta quen nhau
Đường Nguyễn Du quán gió bụi đầy
Lá me rơi bám bờ tóc xoắn
Tay vướng sợi gầy mặc gió bay

Đã có một thời ta yêu nhau
Bờ môi ngon dẫu nụ hôn đầu
Vai nghiêng đêm gối niềm trần trở
Sợ sáng mai này sẽ phía sau...

Đã có một thời không lối đi
Đường lênh đênh mất bóng xuân thì
Giữa thương yêu lẫn nhiều nghi kỵ
Cũng đành lòng theo cuộc phân ly !

Đã có một thời ta lãng quên
Chiều trôi theo mây trắng rất buồn
Tóc xưa chác ngắn rồi nhưng nhớ
Theo vết môi hằn chuyện áo cơm

Đã có một thời xin ngủ yên
Đường chim bay ngày ấy mỗi mòn
Làm sao nhất được mùi hương cũ
Trong trái tim đầy bao vết thương...

NGUYỄN VINH LONG